

РЕШЕНИЕ

№ 55

гр. Елин Пелин, 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЕЛИН ПЕЛИН, V СЪСТАВ ГРАЖДАНСКИ ДЕЛА, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Г. Тодорова

при участието на секретаря Стефка Сл. Методиева
като разгледа докладваното от Росица Г. Тодорова Гражданско дело № 20211820100875 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

С исковата си молба Г. КР. ЕВТ., ЕГН ***** от с.И., Община С., С. област, ул. „.....“ № ..., ет.4, ап.11 е предявил срещу ответника „КОЕВ 2005“ ЕООД, ЕИКсътс седалище и адрес на управление в с.М., общ.Е. С. област, Подбалкански път Е971 – 4-ти километър иск с правно основание основание **чл.128, т.2 от Кодекса на труда** за осъждане на ответника да му заплати brutните размери на неизплатените трудови възнаграждения в общ размер от **18922,73 лева за периода от 07.12.2018 г. до 28.07.2021 г.**, ведно **със законната лихва** от датата на подаване на исковата молба - 09.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането. На основание **чл.224 от Кодекса на труда** претендира и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019, 2020 и 2021 г. **в размер на 1737,28 лева**, ведно **със законната лихва** от датата на подаване на исковата молба - 09.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането. Предявен е и иск с правно основание **чл.221, ал.1 от Кодекса на труда** за заплащане на сумата от **650.00 лева**, представляваща обезщетение в

размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от един месец за срока на предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.327, ал.1, т.2 от Кодекса на труда, ведно **със законната лихва** върху сумата от датата на подаване на иска в съда - 09.09.2021 г. до окончателното ѝ изплащане. На основание **чл.86 от Закона за задълженията и договорите** се претендира и заплащане на сумата от **2625,08 лева мораторна лихва** за периода от 01.01.2019 г. до 09.09.2021 г..

Ищецът твърди, че постъпил на работа при ответника на 07.12.2018 г. без да получи копие от трудовия договор, като ответникът регистрирал в НАП сключения трудов договор на 07.12.2018 г.. Тъй като с години не получавал дължимото му се трудово възнаграждение, на 28.07.2021 г. чрез Главна инспекция по труда подал заявление за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.327, ал.1, т.2 от Кодекса на труда, поради неплащане от работодателя на трудовото му възнаграждение. Това негово волеизявление по чл.327, ал.1, т.2 от Кодекса на труда достигнало до ответника – работодател два пъти - първоначално чрез Главна инспекция по труда с вх. № 21074742/28.07.2021 г. по описа на Изпълнителна агенция Главна инспекция по труда и последващо връчване чрез ЧСИ, като последното уведомление било връчено редовно чрез И. И. К.– син на едноличния собственик на ответното дружество и служител и заемащ длъжност продавач-консултант /писмо изх. № 8416/13.08.2021 г., ведно с приложението към него и уведомление изх. № 8155/02.08.2021 г. на ЧСИ Магдалена Стоянова № 928 в рег. на КЧС/. Ответникът обаче антидатира датата на прекратяване на трудовия договор като според справка от Единния регистър на НАП на трудовите договори трудовото правоотношение е прекратено на 12.08.2021 г. на основание чл.327, ал.1, т.2 от Кодекса на труда. Ищецът изпратил още едно уведомление за прекратяване на трудовия договор чрез ЧСИ, което било получено от ответника на 03.09.2020 г.. Твърди, че не претендира трудово възнаграждение след 28.07.2021 г., а изискуемостта на трудовите възнаграждения е настъпила считано от първо число на следващия месец за всяко дължимо трудово възнаграждение. Тъй като не е ползвал платения си годишен отпуск за 2019 г., 2020 г. и за 2021 г. претендира заплащане на платен годишен отпуск за 2019 г. - 26 дни в размер на

661,82 лева; 26 дни за 2020 г. в размер на 720,91 лева и 12 дни за 2021 г. в размер на 354,55 лева. Обезщетението по чл.221, ал.1 от Кодекса на труда е във връзка с едностранното прекратяване на трудовото правоотношение от страна на ищеца на основание чл.327, ал.1, т.2 от Кодекса на труда поради неплащане от страна на ответника на дължимото трудово възнаграждение, което се претендира в размер на минималната работна заплата за 2021 г. съгласно ПМС № 331/26.11.2020 г. от 650.00 лева. Работодателят не е изпълнил основното си задължение да заплати престирания от ищеца труд в периода на трудовото правоотношение от 07.12.2018 г. до 28.07.2021 г. включително, което поражда правния интерес от предявяване на настоящите иски.

Ищецът твърди също, че с Определение № 289/27.08.2021 г. постановено по ч.гр.д. № 626/2021 г. по описа на Районен съд Сливница е допуснато обезпечение на бъдещите иски на Г. КР. ЕВТ. срещу „КОЕВ – 2005“ ЕООД във връзка с подадена от него молба на основание чл.395 от ГПК, като съдът е наложил заповед върху банкови сметки на дружеството в банки, лицензирани в Република България – „ОББ“ АД и „ПроКредит Банк България“ ЕАД до размера на бъдещите иски – 21310,01 лева. В тази връзка на 30.08.2021 г. на ищеца Е. е издадена обезпечителна заповед № 6/30.09.2021 г. по ч.гр.д. № 626/2021 г. по описа на Районен съд Сливница. В срока по чл.390, ал.3 от ГПК ищецът е предявил настоящия иск срещу ответника „КОЕВ - 2005“ ЕООД.

Ответникът „КОЕВ - 2005“ ЕООД оспорва предявените иски по основание и размер и твърди, че трудовите възнаграждения на ищеца били платени в брой, тъй като в дружеството имало практика заплатите да се дават в брой без работниците да се подписват, защото на място нямали счетоводител, а счетоводството се осъществявало от фирма в гр.София. В този смисъл моли съдът да отхвърли изцяло предявените иски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Представен е трудов договор от 07.12.2018 г. удостоверяващ че между „КОЕВ 2005“ ЕООД и Г. КР. ЕВТ. е възникнало трудово правоотношение въз основа на което Г. КР. ЕВТ. е назначен на длъжността Продавач с място на работа – складова база в землището на с.Мусачево,

Община Елин Пелин с работно време от 8 часа с изпитателен срок от шест месеца, 20 дни платен годишен отпуск, трудово възнаграждение в размер на 566.00 лева, като работникът следва да постъпи на работа на 07.12.2018 г..

От справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от Кодекса на труда с входящ № 22388183576632/07.12.2018 г. е видно, че „КОЕВ 2005“ ЕООД е декларирал сключване на трудов договор с Г. КР. ЕВТ. на длъжност продавач-консултант на 07.12.2018 г. .

Със справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от Кодекса на труда с входящ номер 23388213025682/03.09.2021 г. „КОЕВ 2005“ ЕООД е декларирал прекратяване на трудов договор с Г. КР. ЕВТ..

Видно от справка от Национална агенция за приходите по отношение на трудовите договори на Г. КР. ЕВТ. е, че към 26.07.2021 г. е налично отбелязване, че трудовия договор между „КОЕВ 2005“ ЕООД и Г. КР. ЕВТ. е прекратен на 12.08.2021 г.

Представени са справки от НАП относно осигурителния доход за социално осигуряване за Г. КР. ЕВТ. от осигурител „КОЕВ 2005“ ЕООД, които установяват, че за периода от месец 01.2019 г. до месец 06.2021 г. работодателят е внасял дължимите осигурителни вноски за работника.

От придружително писмо до Г. КР. ЕВТ. издадено от ЧСИ Магдалена Стоянова се установява, че по искане на Г. КР. ЕВТ. е образувана преписка 8906/02.08.2021 г. за връчване на покана за доброволно изпълнение до „КОЕВ 2005“ ЕООД за неизплатени трудови възнаграждения за периода от 07.12.2018 г. до 28.07.2021 г., в която връзка е връчена Покана за доброволно изпълнение до „КОЕВ 2005“ ЕООД на служителя на дружеството И.И.К.– на длъжност продавач-консултант. Представени са съобщение и разписка за връчване на поканата и самата покана за доброволно изпълнение.

От жалба входирана на 28.07.2021 г. до Главна инспекция по труда се установява, че Г. КР. ЕВТ. е подал сигнал във връзка с нарушения на трудовото законодателство от „КОЕВ 2005“ ЕООД изразяващи се неплащане на дължимото се трудово възнаграждение и обезщетения от работодателя, непредоставяне на копие от сключения между страните трудов договор и отказ от страна на работодателя да прекрати трудовото

правоотношение поради неплащане на дължимото трудово възнаграждение.

Видно от уведомление по преписка вх. № 9724/31.08.2021 г. по описа на ЧСИ Магдалена Стоянова, съобщение до „КОЕВ 2005“ ЕООД и разписка за връчването му и уведомление по чл.327, ал.1, т.2 от Кодекса на труда е, че „КОЕВ 2005“ ЕООД е получил уведомлението съдържащо изявление на Г. КР. ЕВТ. с искане за прекратяване на трудовите правоотношения между страните на 03.09.2021 г..

В удостоверение № 189/26.05.2021 г. по описа на „КОЕВ 2005“ ЕООД е отбелязано, че на Г. КР. ЕВТ. са изплатени дължими трудови възнаграждения за периода от месец 12.2018 г. до месец 04.2019 г. в общ брутен размер от 2704,22 лева.

В удостоверение № 190 и /26.05.2021 г. издадено от „КОЕВ 2005“ ЕООД е отразено, че трудовите възнаграждения на Г. КР. ЕВТ. за периода 01.05.2019 г. до 01.04.2021 г. са изплатени.

В удостоверение № 191/24.06.2021 г. по описа на описа на „КОЕВ 2005“ ЕООД е отразено, че Г. КР. ЕВТ. е получил трудовите си възнаграждения за периода от месец 01.2021 г. до месец 05.2021 г. в общ брутен размер от 3250.00 лева.

По делото са представени платежни фишове издадени от „КОЕВ 2005“ ЕООД за периода месец декември 2018 г. до месец юни 2021 г. удостоверяващи дължимото трудово възнаграждение на Г. КР. ЕВТ., отработени дни и размер на заплатени вноски от работодателя.

Представени са и следните доказателства: определение постановено по ч.гр.д. 626/2021 г. и обезпечителна заповед от 30.08.2021 г. към него издадени от Районен съд Сливница; придружително писмо изх. № 9724/31.08.2021 г. по описа на ЧСИ Магдалена Стоянова и молба от Г. КР. ЕВТ. за образуване на изпълнително дело по повод издадена обезпечителна заповед по ч.гр.д. № 626/2021 г. на РС – Сливница и съобщение за наложени обезпечителни мерки до „КОЕВ 2005“ ЕООД, последното получено на 03.09.2021 г.; експертно решение от IV МБАЛ София ЕАД на името на Г. КР. ЕВТ. удостоверяващо, че същия е със 76 % трудово намалена работоспособност; копие от лична карта на Г. КР. ЕВТ.; справка от Търговския регистър на юридическите лица с нестопанска цел

за „КОЕВ 2005“ ЕООД; справки от НАП за Г. КР. ЕВТ. към 27.08.2021 г.; 24.08.2021 г.; 28.08.2021 г.; 21.10.2021 г. 02.09.2021 г.; платежни нареждания удостоверяващи внесени от ищеца суми за обезпечение на бъдещ иск, образуване на изпълнително дело; връчване на покана за доброволно изпълнение № 8906 и № 9724/31.08.2021 г.; писмо изх. № 21066366/10.09.2021 г. по описа на ИАГИТ до Г. КР. ЕВТ.; удостоверение за правоспособност на името на Х.Н. Н., диплома за завършено юридическо образование и приложение към нея и копие от личната ѝ карта; удостоверение за сключен граждански брак № 184305; 24 броя платежни нареждания удостоверяващи извършени от Х.Н. Е.а – съпруга на ищеца плащания в полза на дъщеря ѝ по сметка на немска банка чрез Централна кооперативна банка АД с основание издръжка на дете; справки от Агенция по вписвания за Х.Н. Е. и Н.Г.Е.; договор за продажба на МПС рег. № 4384/16.06.2021 г. по описа на нотариус Любомир Христов с район на действие РС Елин Пелин; справка от НОИ към 01.12.2021 г. за Г. КР. ЕВТ.; извлечение от сметка в „ПроКредит Банк“ на името на „КОЕВ 2005“ ЕООД; справки от Търговския регистър за „АСС 2006“ ЕООД, Фрешко 2020“ ООД, „Аквабар“ ООД и дружествени договори.

По искане на ответното дружество „КОЕВ 2005“ ЕООД по делото бяха разпитани свидетелите Ан. С. С. и Люб. Ц. Ц.. В показанията си свидетелката С. сочи, че познава ищеца Г.Е. отпреди 15-20 години, тъй като били съученици от гимназията. Познава и ответното дружество „КОЕВ 2005“ ЕООД тъй като е негов счетоводител. Ищецът Г.Е. запознал свидетелката с управителя на фирма „КОЕВ 2005“ ЕООД, вследствие на което тя води счетоводството на фирмата от 2007 г.. Офиса на фирмата, която води счетоводството е изнесен и не е на място в предприятието на „КОЕВ 2005“ ЕООД, находящо се в с.Мусачево. По тази причина счетоводител на място в предприятието на фирмата в с.Мусачево, Подбалкански път няма. Затова плащанията на трудовите възнаграждения на работниците в „КОЕВ 2005“ ЕООД се извършват основно на място в предприятието и в брой, като работодателят заплаща редовно и дължимите осигуровки и данъци, произтичащи от трудовите възнаграждения на работниците. Свидетелката сочи, че никога не е чула някой от работниците на „КОЕВ 2005“ ЕООД да се оплаква, че не му е изплатено трудовото възнаграждение, когато два пъти месечно ходи в

обекта на фирмата. Твърди, че не е разговаряла с ищеца на тема дали му се заплаща заплатата от работодателя „КОЕВ 2005“ ЕООД, но през месец май 2021 г. той чрез вайбър поискал от свидетелката да му изготви справка относно доходите му от трудово възнаграждение от „КОЕВ 2005“ ЕООД, която тя изготвила. Не ѝ е известно как точно се изплащат трудовите възнаграждения на работниците, но предполага, че става на ръка в самото предприятие, не е запозната тъй като няма ангажимент към фирмата в тази насока и не е присъствала на подобни плащания, затова не може да бъде сигурна. За изплащането на трудовите възнаграждения в „КОЕВ 2005“ ЕООД се съставя ведомост и на нея има място за подпис на работника в графа „получил възнаграждението“. РКО не е издавала, тъй като тя никога не присъства в обекта в Мусачево при заплащане на трудовото възнаграждение на работниците. Самата тя получава възнаграждението си от „КОЕВ 2005“ ЕООД за извършената счетоводна работа по банков път. Свидетелката заявява, че е виждала трудовото досие на ищеца, но то не е при нея и не е виждала в трудовото досие на ищеца решение на ТЕЛК.

Свидетелят Люб. Ц. Ц. също твърди, че познава страните по делото. С ответното дружество „КОЕВ 2005“ ЕООД има общ бизнес по различни направления, а с ищеца се познава от 2018 г.-2019 г., като познанството е станало чрез техен общ познат. Твърди, че няма представа дали между дружеството „КОЕВ 2005“ ЕООД и Г.Е. е имало сключен трудов договор, но знае, че Г. е работил в ответното дружество. Присъствал веднъж на среща между Г.Е. и И. К. – управител на ответника през лятото на 2020 г. при която разбрал, че помежду им има някакъв конфликт, тъй като г-н К. уволнил ищеца, или ищеца искал да напуска, на свидетеля не му станало ясно за какво точно става въпрос. Г. бил дошъл да получи последната си заплата, като И. К. му предложил да му я изплати и ищеца да се подпише на документите за напускане, но Г. отказал, като заявил, че ще си плати двойно, след което треснал един лаптоп на фирмата и си тръгнал. Свидетелят заявява, че е съдружник във фирма „Фрешко“ съвместно с И. К., но няма работно място в обекта на „КОЕВ 2005“ ЕООД, находящ се в с.Мусачево.

От заключението на изслушаната по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява следното: трудовите възнаграждения на ищеца Г. КР. ЕВТ. за периода от 07.12.2018 г. до 30.06.2021 г. възлизат на 18452.22

лева брутно възнаграждение и в размер на 14318,66 лева нетно трудово възнаграждение съгласно фишове за работна заплата. За периода от 07.12.2018 г. до 28.07.2021 г. съгласно начислените заплати брутно трудово възнаграждение на Г. КР. ЕВТ. възлиза в общ размер от 19013,58 лева, а нетно трудово възнаграждение е в общ размер на 14754,26 лева.

За периода от 07.12.2018 г. до 30.06.2021 г. удържаните данъци и осигуровки са в общ размер на 4133,56 лева. За периода от 07.12.2018 г. до 28.07.2021 г. удържаните данъци и осигуровки са в общ размер на 4259,32 лева. Удържаният ДОД по ведомости за заплати за периода от 07.12.2018 г. до 30.06.2021 г. е в размер на 1590,88 лева, в т.ч. само за 2021 г. е в размер на 336,24 лева за който не е приложен чл.42, ал.2 от ЗДДФЛ. За месец 07.2021 г. няма данни за начислено трудово възнаграждение на ищеца. За периода от 07.12.2018 г. до 30.06.2021 г. брутно трудово възнаграждение на Г. КР. ЕВТ. е в общ размер на 18452,22 лева, а за периода от 07.12.2018 г. до 28.07.2021 г. брутно трудово възнаграждение е в общ размер на 19013,58 лева. за периода от 07.12.2018 г. до 30.06.2021 г. нетното трудово възнаграждение е в общ размер на 14318,66 лева, а за периода от 07.12.2018 г. до 28.07.2021 г. нетното трудово възнаграждение е в общ размер на 14754,26 лева. При главница от 14318,66 лева изчислената законна лихва на основание чл.86 от ЗЗД за периода от 01.01.2019 г. до 09.09.2021 г. е в общ размер от 2030,38 лева. При главница от 14754,26 лева изчислената законна лихва на основание чл.86 от ЗЗД за периода от 01.01.2019 г. до 09.09.2021 г. е в общ размер на 2035,22 лева.

Обезщетението по чл.224, ал.1 от Кодекса на труда за 52 дни неизползван платен годишен отпуск е в брутен размер от 1536,60 лева. Обезщетението по чл.224, ал.1 от Кодекса на труда за 67 дни неизползван платен годишен отпуск по реда на чл.224, ал.1 от Кодекса на труда е в брутен размер от 1979,85 лева. Дължимото обезщетение за периода от 28.07.2021 г. до 18.08.2021 г. записана дата на прекратяване на трудовия договор в регистъра на трудовите договори на НАП за 12 работни дни е в брутен размер от 354,60 лева. Обезщетението за периода от 28.07.2021 г. до 03.09.2021 г. дата на връчване на уведомлението по чл.327, ал.1 от Кодекса на труда за 28 работни дни е в брутен размер от 827,40 лева

При така установената фактическа обстановка съдът стигна до

следните правни изводи:

По иска с правно основание чл.128 от КТ:

Безспорно между страните по делото е, че през исковия период ищецът по делото е работил в ответното дружество на длъжността продавач-консултант по силата на трудов договор, сключен на 07.12.2018 г. и на тази дата е встъпил в длъжност.

Не е спорно между страните, че трудовото правоотношение е прекратено, но по делото не се ангажират доказателства, които по несъмнен начин да установяват коя точно е датата на която трудовият договор е прекратен. Настоящият състав намира, че за дата на прекратяване на трудовото правоотношение между страните по делото, следва да се вземе предвид дата посочената от ищеца в исковата молба, на която същият твърди, че ответникът е получил уведомлението от ИАГИТ София – 28.07.2021 г., с което е уведомен за желанието на ищеца, че считано от уведомяването желае трудовото му правоотношение да бъде прекратено на основание чл.327, ал.1, т.2 от Кодекса на труда, а също и с оглед твърдението на ищеца, че от тази дата не е престава труд при работодателя си «КОЕВ 2005» ЕООД и дори към този момент имал сключен трудов договор с друг работодател. Тези твърдения на ищеца се установяват от представени справки от НАП, в които е отразено, че считано от 16.06.2021 г. ищецът е сключил трудов договор с друг работодател. В хода на съдебното дирене, ответникът не представя заповедта, с която трудовото правоотношение е прекратено, въпреки указанията на съда да представи в цялост трудовото досие на работника, поради което по делото не е установено чрез представяне на надлежна заповед кога точно работодателят е прекратил трудовото правоотношение чрез издаване на съответна заповед. По делото е представена справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от Кодекса на труда с дата 03.09.2021 г. удостоверяваща, че работодателят е прекратил трудовото правоотношение с работника Е., но същата не би могла да обоснове и установи по несъмнен начин, че именно това е датата на прекратяване на трудовото правоотношение, тъй като посочената справка би могла да бъде подадена от работодателя не в деня, в който е прекратено трудовото правоотношение, а със закъснение.

В случая с оглед изложените от ищеца в исковата молба твърдения и представените по делото доказателства, се установява, че трудовото правоотношение между страните е прекратено едностранно от работника без предизвестие на основание чл.327, ал.1, т.2 от Кодекса на труда, поради което самото прекратяване на трудовия договор настъпва от момента на получаване на писменото изявление от работодателя. Разпоредбата на [Кодекса](#) на труда не поставя момента на прекратяване на трудовия договор в зависимост от това, дали фактически е налице основанието за прекратяване на трудовия договор, доколкото и връчването на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, издадена от работодателя, автоматично води до прекратяване на трудовото правоотношение, независимо от това дали са били налице посочените в нея основания за уволнение. Ето защо и писменото изявление на работника за прекратяване на трудовото му правоотношение на някое от основанията по [Кодекса](#) на труда, води до автоматично прекратяване на трудовото правоотношение, независимо от това дали е налице посоченото в изявлението на работника или служителя основание. По изложените съображения, съдът приема, че трудовото правоотношение между страните е прекратено на 28.07.2021 г., датата на която работодателят е бил уведомен за първи път чрез Главна инспекция по труда, че ищецът прекратява сключения помежду им трудов договор.

Спорен е въпроса между страните платени ли са трудовите възнаграждения на ищеца или не, с оглед направеното възражение от страна на ответника, че всички заплати са изплащани в срок и на ръка на работника Е..

Разпоредбата на чл.128 от Кодекса на труда установява възмездност на полагания от работниците и служителите труд и вменява на работодателя задължение да престира уговореното трудово възнаграждение в предвидените срокове. В този смисъл за успешното провеждане на иск с посоченото правно основание, в тежест на ищеца е да докаже наличието на трудово правоотношение между него и ответника, че е полагал труд в процесния период, а работодателят, да установи точното в количествено и времево отношение изпълнение на задължението си за плащане на трудово възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл.128, т.2

от КТ, работодателят е длъжен да плаща в установените срокове на работника или служителя уговореното трудово възнаграждение и това е основно задължение на работодателя като насрещна престация за предоставената му и използвана от него работна сила на работника или служителя. В случая предявеният иск по чл.128 от КТ се явява доказан в своето основание и размер, тъй като съгласно правилата за разпределяне на доказателствената тежест в гражданския процес, в тежест на ответника – работодател тежи задължението да докаже изплащането на дължимите трудови възнаграждения, но същият не ангажира доказателства в тази насока, въпреки, че с определението си за насрочване на делото, съдът е разпределил и указал доказателствената тежест на страните. Размерът на претендираното от ищеца неизплатено трудово възнаграждение се установява от изслушаната по делото съдебно-счетоводна експертиза, която дава становище, че дължимото от работодателя-ответник брутно трудово възнаграждение на работника Е. за периода от 07.12.2018 г. до 28.07.2021 г. възлиза на 19 013,58 лева лева, поради което искът за заплащане на сумата от 18922,73 лева се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен в пълен размер, като се присъди нетния размер на трудовото възнаграждение от 14754,26 лева. Ответникът по делото не ангажира каквито и да било доказателства, които да установят плащане на трудовите възнаграждения на ищеца през процесния период. Изготвените удостоверения изходящи от „КОЕВ 2005“ ЕООД, в които е отразено за процесния период какви суми са изплатени на ищеца не може да обоснове извод, че ищецът действително е получил тези възнаграждения, тъй като трудо̀во̀то̀ възна̀гра̀ж̀ѐние се из̀п̀ла̀ща лич̀но на работника или слу̀жѝтѐля по ведо̀мост или срѐщу раз̀пис̀ка чрез съставяне на разходен ка̀сов ордер, а такива не бяха представени. Това изискване е установено в чл.270, ал.3 от КТ, който изисква получаването на трудовото възнаграждение да се доказва само с писмени доказателства - подпис на работника или служителя върху ведомост, частна разписка или друг писмен документ. По ис̀ка̀не на ра̀бот̀-нѝка или слу̀жѝтѐля трудо̀во̀то̀ въз̀наг̀ра̀ж̀ѐние мо̀-же да бъ̀де из̀п̀ла̀тѐно на нѐго̀ви близ̀ки или да се прѐ-веж̀да в по̀со̀чѐна от нѐго̀ бан̀кова сметка. Такива доказателства по делото също не бяха представени. Изложеното мотивира настоящият

състав да приеме, че предявеният иск по чл.128 от КТ е основателен и доказан в претендирания размер, поради което следва да бъде уважен изцяло.

По иска с правно основание чл.224 от КТ:

При прекратяване на трудовото правоотношение, ако работника или служителя не е използвал полагаемия му се платен годишен отпуск, то той има право на обезщетение съгласно чл.224, ал.1 от Кодекса на труда за неползвания платен годишен отпуск. В представения по делото трудов договор е уговорено, ищецът да има право на 20 дни платен годишен отпуск. От представеното експертно решение на ТЕЛК издадено от IV МБАЛ София ЕАД е видно, че на ищеца Г. КР. ЕВТ. е определена 76 % трайно намалена работоспособност. Съгласно разпоредба на чл.319 от Кодекса на труда работниците и служителите със загубена работоспособност 50 и над 50 на сто имат право на платен годишен отпуск в размер не по-малък от 26 работни дни. Следователно, размерът на платения годишен отпуск на ищеца за срока на съществуване на трудовото му правоотношение с ответника е 67 работни дни. Това се установява и от заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, в която се сочи, че неизползваният платен годишен отпуск, включително и този по реда на чл.319 от Кодекса на труда за 2019 г е 26 дни, за 2020 – 26 дни и за 2021 г. – 15 дни, като общият размер на обезщетението за целия период възлиза на брутен размер от 1979,85 лева. С оглед на представените по делото доказателства, установяващи наличието на валидно трудово правоотношение през процесния период и извода за прекратяването му през 2021 г., както и доказателства за намалена работоспособност на ищеца, съдът намира за безспорно установено, че при прекратяване на трудовия договор с ищеца, на същия се е дължало обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за процесния период. Работодателят не ангажира доказателства, удостоверяващи, че работникът е ползвал полагащия му се платен годишен отпуск за претендирания период – липсват каквито и да било заповеди удостоверяващи ползването му. Съгласно правилата за разпределяне на доказателствената тежест, ответникът не ангажира доказателства и за изплащането на дължимото на работника обезщетение по чл.224, ал.1 от Кодекса на труда, нито последния да е бил в платен годишен отпуск за времето на трудовото му правоотношение с ответника, поради което искът се явява основателен за предявения брутен

размер от 1737,28 лева и следва да се уважи в пълен размер.

По иска с правно основание чл.221, ал.1 от КТ:

Съгласно чл.221 ал.1 от Кодекса на труда при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл.327, ал.1, т.2 от Кодекса на труда, работодателят дължи обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестиято – при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди – при срочно трудово правоотношение.

Правопораждащ факт за възникване правото на обезщетение по чл.221, ал.1 от Кодекса на труда е прекратяването на трудовото правоотношение, което в случая е станало на 28.07.2021 г.. Този вид обезщетение се заплаща при прекратяване на трудовото правоотношение едностранно от работника без предизвестие, когато: работодателя забави изплащането на трудовото възнаграждение или на обезщетение по този кодекс или по общественото осигуряване; работодателят промени мястото или характера на работата или уговореното трудово възнаграждение освен в случаите, когато има право да извърши такива промени, както и когато не изпълни други задължения, уговорени с трудовия договор или с колективния трудов договор, или установени с нормативен акт; в резултат на извършена промяна по чл.123, ал.1 и чл.123а, ал.1 от Кодекса на труда значително се влошат условията на труд при новия работодател. В случая трудовото правоотношение е прекратено едностранно от работника на основание по чл.327, ал.1, т.2 от Кодекса на труда - поради забавяне изплащането на трудовото възнаграждение от страна на работодателя. Ето защо обезщетението се определя на базата на brutното трудово възнаграждение за месеца, през който работникът е претърпял труд през всички работни дни съгласно чл.228 от КТ. Предназначението на това обезщетение е да компенсира претърпените от работника вреди.

В конкретния случай се претендира обезщетение по чл.221, ал.1 от Кодекса на труда в размер на brutното трудово възнаграждение в срока на предизвестиято, доколкото се касае за безсрочно трудово правоотношение. Искът се явява основателен и доказан в претендирания brutен размер от 650.00 лева, като следва да бъде уважен изцяло, доколкото от заключението

на вещото лице по изслушаната съдебно-счетоводна експертиза, че установява, че обезщетението за периода от 28.07.2021 г. до 03.09.2021 г. възлиза в брутен размер от 827,40 лева.

По иска с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД:

С оглед гореизложеното предявеният иск за заплащане на законната лихва върху неизплатената главница също е основателен и следва да бъде уважен съобразно заключението на вещото лице по изготвената съдебно-счетоводна експертиза, но до размера от 2035,22 лева считано от настъпване на падежа на всяко вземане до завеждане на исковата молба в съда – от 01.01.2019 г. до 09.09.2021 г., като в останалата част за разликата до предявения размер от 2625,08 лева е недоказан и следва да се отхвърли.

Предвид основателността на главните иски за заплащане на трудовите възнаграждения и обезщетения по Кодекса на труда, основателна се явява и акцесорната претенция за заплащане на законната лихва върху тях, считано от подаване на исковата молба в съда – 09.09.2021 г. до окончателното плащане на главниците.

По исканията за разноски: _____

По делото не са ангажирани доказателства за сторени от ищеца разноски в настоящото производство, поради което такива не следва да бъдат присъждани. Ищецът претендира сторени разноски в обезпечителното производство в размер на 44,50 лева и разноски по съдебното изпълнение в размер от 151,80 лева.

По отношение на направените от ищеца разноски в обезпечителното производство представляващи заплатена държавна такса пред Районен съд Сливница в размер на 44,50 лева на основание чл.78, ал.1 от ГПК и на основание т.5 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по т.д. № 6/2012 г.на ОСГТК същите се дължат от ответника в размер на 38,88 лева съобразно уважената част от иска.

Що се касае до претендираните от ищеца разноски, направени от него в изпълнителните производства в размер на 151,80 лева, съдът намира, че същите не следва да му се присъждат в настоящото производство, а

подлежат на събиране от съдебния изпълнител по посоченото изпълнително дело. Ето защо, в тази част, искането за присъждане на разноски в общ размер се явява неоснователно и като такова следва да се отхвърли.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК ответникът също има право на разноски съразмерно отхвърлената част от исковата претенция по чл.86 от ЗЗД. Съгласно представен списък по чл.80 от ГПК, ответникът претендира заплащане на възнаграждение за адвокат в размер на 2000.00 лева, поради което ищецът следва да заплати на ответника сумата от 252,43 лева. Възражението на ищеца за прекомерност на адвокатското възнаграждение, съдът намира за неоснователно, доколкото по делото са предявени четири искиви претенции, а съдебното производство е протекло в седем открити съдебни заседания с изслушване на вещо лице и свидетели, приемане на множество писмени доказателства, направени възражения от ищеца, по които процесуалния представител на ответната страна е взел отношение.

С оглед основателността на предявените искиве с правно основание чл.128 от Кодекса на труда, по чл.224 от Кодекса на труда, по чл.221, ал.1 от Кодекса на труда и по чл.86, ал.1 от ЗЗД и на основание чл.71, ал.1 от ГПК вр. чл.1 от Тарифа за държавните такси, в тежест на ответника се възлага дължимата държавна такса, която е в размер на 4 % върху уважените размери на предявените искиве, но не по-малко от 50.00 лева за всеки един от тях – или в общ размер от 671,57 лева. Ответникът следва да заплати и направените по делото разноски – възнаграждение на вещо лице в размер на 250.00 лева заплатени от бюджета на съда, като общата сума държавни такси и разноски възлиза на 921,57 лева.

С оглед разпоредбата на чл.242, ал.1 от ГПК, съдът следва да постанови предварително изпълнение на решението.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.128 от Кодекса на труда „КОЕВ 2005” ЕООД, ЕИКсъс седалище и адрес на управление в с.М., общ.Е., С. област, Подбалкански път Е971 – 4-ти километър **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. КР.

ЕВТ., ЕГН ***** от с.И., Община С., С. област, ул. „.....“ № ..., ет.4, ап.11 сумата от **14754,26 лева /четиринадесет хиляди седемстотин петдесет и четири лева и двадесет и шест стотинки/** нетно трудово възнаграждение за периода от 07.12.2018 г. до 28.07.2021 г., ведно със законната лихва считано от 09.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА „КОЕВ 2005” ЕООД, ЕИК със седалище и адрес на управление в с.Мусачево, общ.Елин Пелин, Софийска област, Подбалкански път Е971 – 4-ти километър **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. КР. ЕВТ., ЕГН ***** от с.И., Община С., С. област, ул. „.....“ № ..., ет.4, ап.1 сумата от **1737,28 лева /хиляда седемстотин тридесет и седем лева и двадесет и осем стотинки/** брутен размер на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл.224 от Кодекса на труда от 67 дни за 2019 г., за 2020 г. и за 2021 г., ведно със законната лихва считано от 09.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА „КОЕВ 2005” ЕООД, ЕИК със седалище и адрес на управление в с.Мусачево, общ.Елин Пелин, Софийска област, Подбалкански път Е971 – 4-ти километър **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. КР. ЕВТ., ЕГН ***** от с.И. Община С., С. област, ул. „.....“ № ..., ет.4, ап.1 сумата от **650.00 лева /шестстотин и петдесет лева/ брутно трудово възнаграждение** съставляваща обезщетение по чл.221, ал.1 от КТ, ведно със законната лихва считано от 09.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА „КОЕВ 2005” ЕООД, ЕИК със седалище и адрес на управление в с.Мусачево, общ.Елин Пелин, Софийска област, Подбалкански път Е971 – 4-ти километър **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. КР. ЕВТ., ЕГН ***** от с.И., Община С., С. област, ул. „.....“ № ..., ет.4, ап.1 сумта от **2035,22 лева /две хиляди тридесет и пет лева и двадесет и две стотинки/ законна лихва** за периода от 01.01.2019 г. до 09.09.2021 г, като отхвърля иска в останалата му част до пълния предявен размер от 2625,08 лева като неоснователен и недоказан.

ПОСТАНОВЯВА на основание чл.242, ал.1 от ГПК предварително изпълнение на решението по отношение на присъденото трудово възнаграждение, обезщетенията и лихви.

ОСЪЖДА на основание чл.71 ал.1 от ГПК във вр. с чл.1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК „КОЕВ 2005”

ЕООД, ЕИК да заплати по сметка на РС Елин Пелин **държавна такса и разноси** в общ размер от **921,57 лева** /деветстотин двадесет и един лева и петдесет и седем стотинки/.

ОСЪЖДА на основание чл.71 ал.1 от ГПК „КОЕВ 2005” ЕООД, ЕИК **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. КР. ЕВТ., ЕГН ***** сумата от **38,88 лева** /тридесет и осем лева и осемдесет и осем стотинки/ сторени по делото разноси, като отхвърля искането за заплащане на разноси в размер на 151,80 лева – заплатени такси по изпълнителните производства.

ОСЪЖДА на основание чл.71 ал.3 от ГПК Г. КР. ЕВТ., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „КОЕВ 2005” ЕООД, ЕИК сумата от **252,43 лева** /двеста петдесет и два лева и четиридесет и три стотинки/ сторени по делото разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски окръжен съд на основание чл.315, ал.2 от ГПК **в двуседмичен срок** от деня, в който съдът е посочил в открито съдебно заседание на страните, че ще обяви решението си – 12.05.2022 г..

Съдия при Районен съд – Елин Пелин: _____